

ĐIỂM TÂM CHO NGƯỜI TÌNH

Trân Sa

Điểm Tâm Cho Người Tình
thơ Trân Sa
tranh bìa: Phạm
phác họa tác giả Phạm Kim Khải
trình bày: Phạm Việt Cường, Kháng Trường
kỹ thuật: cao Xuân Huy, Trịnh Y thư
Tân Thư xuất bản 11 -1990

Điểm Tâm Cho Người Yêu

tôi lãng mạn
dâng trái tim
tan nát

đợi tàn đêm
để đổi
tiếng ai cười

răng nòn nà
hãy ngoạm lấy
tim tôi
cho máu thơm
được chan hòa
vào lưỡi

đó
điểm tâm
tôi sửa soạn
cho người
rất thành khẩn
và vô cùng say đắm

lệ tôi rơi
thành chén rượu
của đời

hãy uống cạn
rồi cười
cho tôi
ngắm

Trong Giếng Im

tình yêu ấy
thấm vào trong máu
tôi đứng, đi
ăn, ngủ, nói, cười
mỗi mỗi hành vi
đều thâm thấu
đôi mắt buồn
u uẩn ngó theo

tình yêu ấy
thấm vào trong máu
về đâu
máu cũng chảy
về tim
mỵ châu mắt ướt
gieo lông ngỗng
hẹn sẽ chờ ai
trong giếng im

Thời Gian

sóng đã xóa
những dấu chân trên bờ biển
con dã tràng
chạy khuất bãi im
bão cát lấp mù
những gì thoáng hiện
sa mạc lạnh thình
nhân chứng không lời
vườn tuổi nhỏ
trái ổi vàng
chim rĩa khoét

trên đường gió
chim ngậm hạt bay biên biệt
cây ổi già
ngủ mộng trái xanh

thời gian đi và đi thật nhanh
sợi tóc ai
tiếng thở dài
nuôi tiếc

Hư Mộng

chẳng biết
có bao giờ không
tôi thôi tìm về
hư mộng
mất ai trăm năm
mùa đông
để suốt đời tôi
mây phủ

môi ai
dòng sông mịt mù
đắm chìm
hồn tôi ghe nhỏ
chao ôi
dòng sông lạnh lùng
bao nhiêu đêm
dài cô đơn

đời tôi
đời ai
chia ngăn ôi, bức tường câm
không nói
tay níu bàn tay
ngập ngừng
năm ngón
đâm
vào tim nhói

lời già từ
tôi nói vội
vì sao
người hiểu ra không ?

vết thương tôi
niềm đau đớn
cũng làm
lòng tôi ăn năn
trái tim tôi
dòng máu rớm
không đành
làm ai băn khoăn

giọt nước mắt cuối
khô rồi
chân ơi
liả ra bóng tối
tôi ơi
viết bài thơ mới
sầu nào
rồi
cũng sẽ nguôi

Giọt Lạnh

người có bữa buồn thiu
ướt nhòa đôi mắt nhớ
người có hôm tàn xiêu
ngồi gục đầu khốn khổ

trái đất tròn và nhỏ
ôm trọn một vòng tay
mà con chim mất đồ
vội thoát lên trời, bay

người làm một cụm mây
đuổi theo hoài đôi cánh
chim bay lỡ đường bay
mưa rớt từng giọt lạnh

gần hết đời hiu quạnh
chờ mai về đất hiền
người gọi là định mệnh
cho đành lòng lãng quên

người có bữa kêu lên
những lời bi ai ấy
người có hôm lặng im
nhắm nghiền hai mắt lại

Thư Cho H

hôm nay tôi điên
như mặt trời
như không khí hiện hữu và trống rỗng
sự trống rỗng cần thiết cho sự sống

người ta nhìn tôi và mỉm cười
tôi nói cơn điên dễ thương và buồn bã
và cái nhìn nụ cười
vẫn không làm ai khác biệt với tôi

hôm nay tôi điên
như mặt trời
tỏa ánh sáng và sức sống
vào cõi không, hiện hữu, trống rỗng
cho dấy lên một Giác Mộng

lẽ ra tôi phải vui theo
những bông hoa đang nở ở trên đời
mà quên đi sóng bên kia bờ đại dương
phải không H

hôm nay tôi điên
như mặt trời
cúi xuống với sóng bên kia bờ đại dương
cuồn cuộn dòng nước mắt
muôn đời. muôn đời

Chia Là

làm sao người lau nước mắt cho tôi
thật dịu dàng như thấm sương trên lá
ôi đời sống vẫn đau buồn kỳ lạ
lệ tôi rơi, người phải đứng xa nhìn

tôi hình dung người quì xuống ôm tim
đôi mắt rục sâu một rừng cỏ cháy
người mím môi kêu những tiếng đau im
bàn tay với giữa thời gian run rẩy

tôi cũng đâu còn có hai bàn tay
khi tay tôi không tay người nắm lấy

môi của tôi nào thể là của ai
khi môi người đã lìa xa mãi mãi

là tôi đã chết đi rồi, có phải ?
khi tình yêu không sống được trên đời
là tôi sẽ chỉ hồi sinh trở lại
khi bên tôi là hơi ấm của người

Em Chỉ Cho Người Nửa Chiếc Hôn

em chỉ cho người nửa chiếc hôn
nửa phần còn nợ, em đem chôn
em chôn vào mộ mình, mai một
sẽ trả cho người, dưới huyết môn

Tâm Trạng

có khi rơi xuống huyết
có khi bay lên trời
có khi đùa mãi miết
có khi sâu, không nguôi

có khi tôi yêu người
có khi lòng lạnh nhạt
có khi hát yêu đời
có khi gằn tự sát

có khi ngồi nghĩ mãi
điều vô lý đời mình
có khi chột kinh hãi
lặng lẽ kiếp nhân sinh

Nụ Cười

nụ cười
ngủ mộng sau sương
nụ cười
trốn ở trong rừng
hoang mang
nụ cười
phủ bụi bên đường
nụ cười
lẩn giữa

dôi hàng lệ rơi

nụ cười lạc
thuở ra đời
nụ cười cháy rụi
bên trời đao binh
nụ cười tôi
nụ cười mình
vỡ theo
tiếng động bất bình
của ai

nụ cười
là đúng hay sai
mà trong bóng tối
đêm dài
hiện ra

Vĩnh Biệt

thềm đá tối chân trở về vấp té
đất chia đôi cho ửng máu chân trời
thôi khuất biển đâu còn chi ở lại
nụ cười tôi, người cũng lấy đi rồi

Tiến Đưa

tiếng còi
hú
nửa khuya
con tàu trốn chạy
đường lạnh sau lưng
đứng sững
chia lìa
mấy ngón tay xanh
quơ quơ
vẫy vẫy
vòng sắt
lăn qua
đau nghiền
đường về

Cộng Khổ

ai đánh ai
mà tôi lại đau
tôi khóc
cho lòng ai ướt nhàu
ai chết
để ai làm bóng quế
chọn nấm mồ
làm chốn hẹn nhau

Tiếng Cầu Cứu Cầm

máu buồn
vây khốn trong thân
trái tim cùng quẫn
đập lồng ngực đau
kỷ niệm
bức bách trong đầu
hàm răng
nghiến lại
tiếng cầu cứu
cầm

Cực Độ

khuya khoắt tôi ngồi như ma nhập
kêu tên ai bằng môi đắng ngậm lời
tôi cầu nguyện cho tim mình thôi đập
chết đi tôi, khỏi phải nhớ thương người
tôi xé toạc trái tim cho rách máu
bày phơi ra cho quạ mổ dơi về
tim đã nát, tình thôi đừng nương náu
máu dâng trào như nước lũ sông mê

tôi móc mắt đi. tôi mù đui hẳn
tay quơ quào níu được mỗi màu đen
tôi đập đầu vào tường cho vỡ nát
cho óc văng ra màu trắng tôi tìm

tôi chặt hai chân, không còn đi đứng
tôi bò lê trên cát, thét điên cuồng
hai mẩu xương chân quăng vào kỷ niệm
kể từ nay không biết đến con đường

tôi vẫn cười ư ? dù đã phé thân ?
tôi phải cắt môi này ra khỏi miệng
tôi bẻ vụn đi cho mất cả hàm răng
cho tan biến nụ cười thương âu yếm

rồi tôi sẽ trình tôi ra giữa chợ
thế nhân ơi cứ đứng lại nhìn coi
hãy ném đá đến khi tôi tắt thở
rồi vùi tôi vào Đất Của Muôn Loài

Vết Thương

người đi
sương khói bay về tụ
ngập ngựa
hồn ta
những ảo hình
ta ngồi hôn
vết thương ung mủ
nghe sầu đã thú
mọc từng đêm

Bâng Khuâng

xuân rồi
ừ nhi, là xuân
cho đôi bướm sớm
bay mừng trong không
xuân, ừ lá
đã xanh mầm
xuân, ừ chim
hát giữa tầng cây kia

mà xuân
còn vẫn chia lìa
mười xuân
mà vẫn chưa về
cố hương

cố hương ơi
cố hương buồn
chân phiêu
bước dạt
bên đường bâng khuâng

mùa xuân
ừ nhỉ, mùa xuân
sao băng giá
vẫn trong lòng
không tan ?

Cỏ Hoa

tưởng
mười lăm năm
là hết nhớ
hỡi ơi, cái nhớ
vẫn còn đây !
ai tặng tôi
cành hoa bữa nọ
nào biết
bao năm tình không phai

hồn tôi ai giữ
không đưa lại
bóng tôi
ai lấy tặng cho ai
im lìm
đời vẫn im lìm
đợi...
nắm mộ thời gian
cỏ mọc rồi

hoa cũng mọc đầy
nắm mộ tôi

Dòng Sông

dòng sông
nhân thế
thật buồn
từng trong hạt nước
từng nguồn khổ tâm
dòng sông ấy
chảy có làm ?
mà làm nên lệ
trong ngân
trần gian

Nét Chữ Xưa

nét chữ ngày xưa tôi đã quên
lạnh hết bàn tay đã níu tìm
người ơi tôi hoá thân thành đá
đứng ngó thời gian viết chữ lên

tôi dễ dàng tôi. tôi lạnh quá
trời, tôi lạnh quá. lạnh run người
máu đâu không chảy về cho ấm
môi tái làm sao nở nụ cười

hãy đỡ giùm tôi, tôi lạnh quá
chiều chẵn không đắp nỗi niềm riêng
tôi buồn run rẩy trong mùa gió
một lá vàng rơi rụng xuống thêm

nét chữ ngày xưa tôi đã quên
tôi mù hết chữ hay là điên
tôi điên, không dám, không còn nhớ
mắt toạc sầu thôi, tượng đá hiện

Con Trăng Mà Yêu Dòng Sông

con trăng
nằm đợi suốt ngày
chờ đêm xuống
để tỏ bày
với sông

con trăng
nằm khuyết bao tuần
chờ đêm mười sáu
mới rằm
với sông

sông kia
chảy chỉ một dòng
trăng kia
sáng chỉ cho lòng sông thôi

đêm đêm
ước hẹn thề bồi

mà bao giờ
đất với trời
gặp đâu

thiên thu
trăng vẫn còn sầu
ngàn năm
sông vẫn
lạnh màu buồn tênh

Sa Mạc

thất thểu trên sa mạc trắng
ảo ảnh lơ lửng sông hồ
vốc tràn uống dòng cát nóng
nụ cười đau nứt môi khô

sa mạc chạy dài vô tận
chập chờn ảo cảnh đèn đài
chạy nhào vào vườn cây trái
hái đây gió vào đôi tay

quỳ nằm giữa mặt trời lặn
mắt nhìn về tận phương đông
ảo tưởng những người nhân đức
chèo đi một chiếc thuyền rồng

dụi mắt nhìn sa mạc trắng
ồ kia, ồ chưa, ồ không
nắng thiêu cát phẳng ròn rợn
sinh tồn dòn ở bàn chân

Ngục Tù Của Người

phản bội ?
không. chẳng có ai phản bội
chỉ có những lời hứa trẻ con
 người ta không còn muốn giữ
sự trách cứ thì buồn cười
 hẹp hòi và ngu muội
 giống như bắt lỗi một người say
 về một câu nói lỡ lời
tình yêu không có phản bội
 cũng không có trách cứ

nếu yêu, sẽ yêu mãi
nếu không, thì chẳng bao giờ

đau khổ vì tình
là một hình thức của lòng ích kỷ
 si mê đui mù, và yếu đuối
ghen tương
là một hình thức của sự độc đoán
 tham lam và thống trị

mỗi người sinh ra đời một mình
bi kịch bắt đầu
khi con người lớn lên cùng với sự thèm khát
khi hẳn có đủ sức mạnh và trí khôn
 để xây một nhà tù

hán giam giữ
những thứ hẳn cần thiết
và giam giữ chính mình
trong đó

Hố Sâu Trừu Tượng

tặng Trịnh Y Thu

Mỗi người đi tìm kiếm một người
xoay lưng vào nhau và tìm kiếm
mỗi người nhìn thấy phía sau lưng một người
những dấu chân dẫm lên nhau thâm lặng

mỗi người là một hố sâu cô đơn
tình yêu là niềm hy vọng được lấp đầy
cô đơn là hố sâu trừu tượng
niềm hy vọng sự lấp đầy cũng là điều trừu tượng

trái tim đối thoại bằng ngôn ngữ trừu tượng
qua bức vách vô tình
đội ngược
thành những nỗi đau không thể nào xoa dịu

mỗi người đi tìm kiếm một người
không bắt gặp
sự hòa nhập vĩnh viễn và tuyệt đối
không hề có thật

sống nghĩa là

vẫn đón đau
và khao khát

Ngôn Ngữ

tôi chép lại
một triệu lần không đủ
những gì
trong óc não ngu ngơ
tôi lặp bấp
suốt cả đời không trọn
những gì
trong một trái tim khô

Con Tàu

tôi chạy theo níu
tôi chạy theo níu lại
tuổi trẻ tôi như con tàu đi xa
những sân ga rồi những sân ga
thả xuống từng kỷ niệm
nụ hôn, bài thơ, hàng cây, đôi cỏ
sáng nắng chiều mưa môi ướt tiếng cười
đêm nhớ nhung chờ nhau quán nhỏ
tất cả mờ nhạt dần...
như những tấm hình ố cũ
trí óc tôi cũng trống dần
như những băng ghế khuya
trên con tàu đi vào vô tận

tôi chạy theo níu
tôi chạy theo níu lại
tuổi trẻ tôi như con tàu đang bỏ đi
chờ theo cả giấc mơ thời mới lớn
giấc mơ kết thành từ những trang sách thơm
những thương yêu và những điều tưởng tượng
mơ sẽ bay đi bằng đôi cánh chim
mơ sẽ trở về thuyền buồm gió lộng
mơ góp bàn tay mang phẩm vật tặng Quê Hương
ôi giấc mơ xinh đẹp thời tuổi trẻ
khi lớn lên tôi mới biết mình nhỏ bé
biển với trời thì rộng biết bao nhiêu
và quê hương bao thế kỷ vẫn tiêu điều

tôi làm sao níu
tôi làm sao níu lại
tuổi trẻ như con tàu đang đi xa
tiếng kêu lạc giữa vành môi của gió

Thở Với Thở

thơ ôi vàng trắng
đã bị lấp che
bởi những tòa cao ốc
thơ ôi lá trời biển khơi
đã bị át mất
trong tiếng nhạc thời trang rậm rật

những này lá này trắng
này biển muôn đời
xin đừng buồn nhé
xin cứ sáng và xin cứ hát

nhỡ một mai
đời sống không còn trắng
không còn lá
không còn biển cả
thì tất cả con người sẽ
biến thành máy móc và tượng đá
tôi sẽ cô độc biết bao
tôi chẳng biết sống thế nào
có lẽ tôi sẽ chết

này lá này trắng
này biển muôn đời
xin cứ sáng và xin cứ hát

Hiện Thực

nếu lệ chỉ là những giọt nước có vị mặn
 rơi xuống từ hai hốc mắt
nếu tiếng cười chỉ là những âm thanh
 chua chát, cay độc, và khả ố
nếu tình yêu chỉ là sự gạt gẫm đối trá
 là trò đùa vô nghĩa

nếu con người đối với nhau
 chỉ bằng những con số

tính toán hơn thua
thù hận và giận dữ

nếu tiếng động được chú ý nhất
là tiếng gậy đập vào thùng rỗng
tiếng vỡ
và tiếng nổ

nếu tất cả những điều kể trên
đều được gọi là hiện thực
nếu hiện thực ấy phủ lấp bao trùm lên nghệ thuật
thì than ơi
nghệ thuật ấy trôi thành
điều đáng sợ

Tay Lành

hãy xát muối vào trán em
hãy xát muối vào mắt em
hãy xát muối vào môi em
hãy xát muối khắp thân thể em
hãy xát muối vào trí tuệ em
hãy xát muối
hãy xát muối vào
hãy xát muối vào trọn trái tim em

một sợi tóc em vừa bị ươn
một chiếc lông mi em vừa bị ươn

hãy xát muối
thật nhanh
cho em hoàn toàn tươi lành

để em sẽ dâng cả con người của em
cho mâm cỗ thịnh soạn của
vũ trụ

Từ Hôm Nay

con chim sẽ
tập bay
biết đường nào
là lối
bảo tình cờ

qua đây
mưa như từng
sấm hồi

con chim sẽ
tập bay
ngậm chùm hoa
lời nói
trời rộng
hay là dài
mà cảnh
không thể mõi

sấm chiều
buông
mái ngói
ngày đi
sương sớm bày
chim cúi nhìn
lân cuối
rồi đi
từ
hôm nay

Tuổi Trẻ

mười năm trôi tuột qua kẽ tay
như một vốc nước
những cánh đồng con đường
phi trường hải cảng
thành phố quán ăn siêu thị
những khuôn mặt cười nói
nốt ruồi trên cằm
chiếc bớt trên trán
những dáng đi thẳng thớm
hoặc những bước chân khuyệnh
những tiếng nói tiếng cười

tiếng đàn tây ban cầm lướt trên cỏ đêm
giọt nước mắt gần nửa khuya

trôi tuột qua
như một vốc nước
mười năm
những người có mặt hôm xưa

bây giờ đã chết
những mối tình đã chết

mười năm
mười lăm năm
hai mươi lăm năm
rồi cũng như một vốc nước
trong lòng bàn tay một kẻ vô tình

Mối Dây Liên Lạc

thơ là hơi thở của tôi
là hai con mắt của tôi
là mũi là miệng tôi
là tiếng cười tiếng khóc tiếng nói
là âm thanh mạnh mẽ và yếu ớt
phát ra từ tim não của tôi

thơ
không phải là trò đùa ngôn ngữ của tôi
mà chính là máu trong thân tôi
đang vận chuyển

thơ
chính là tình yêu của tôi
chua xót đau đớn
nồng nàn âu yếm

thơ là sự liên lạc của tôi
vời con người

Lời Nói Cũ

tặng Phạm Việt Cường

hãy yêu nhau, thương nhau, tử tế với nhau
sao lời ấy trôi lênh đênh vào bóng tối
sao lời ấy trôi lênh đênh vào khoảng không
sao lời ấy trở thành lạc lõng ?

sao lời ấy vẫn chỉ là chuyện mộng
sao thành phố đông hàng mươi triệu dân
sao thành phố đông hàng mươi tỷ người
mà mỗi người vẫn là một cô đơn ?

hãy yêu nhau, thương nhau, tử tế với nhau
sao lời ấy làm người ta lắc đầu và phì cười
sao người ta vẫn tiếp tục lắc đầu và phì cười
khi động tác phủ nhận đó không hề làm nên hạnh phúc ?

sao lời ấy không thể là sự thật
sao ở đâu cũng đầy điều giả dối và hận thù
sao con người bỗng giống như hình nộm và máy móc
những hình nộm vô cảm và máy móc giết người ?

hãy yêu nhau, thương nhau, tử tế với nhau
sao lời ấy dường như quá trễ
dù lời ấy nói ra đã bao ngàn năm
mà trần gian muôn đời vẫn thế ?

hãy yêu nhau, thương nhau, tử tế với nhau
sao chỉ còn một người và một người
ôm nhau trong tay và vô cùng lặng lẽ
sợ hãi nhìn ra cánh rừng cuộc đời

Bài Học Về Sự Lạc Quan

quả tim của người
từ chối chứa đựng những buồn rầu bất hạnh
quả tim của người vươn tới
vươn tới
như hoa hướng dương
khao khát đón nhận mặt trời

để mỗi khi cười
đôi mắt người có ngàn tia nắng

ngồi kề bên người
nhận đầy hơi ấm
tôi đã hiểu rồi
bài học vỡ lòng về sự lạc quan

quả tim của người
là đứa trẻ nghèo khó hồn nhiên
lục lọi bởi tìm đồ chơi
từ đồng rác cuộc đời

(trong lúc những đứa trẻ
nghèo khó cô đơn khác
đứng nhìn

với niềm tuyệt vọng và khinh bỉ)
ồ, những món đồ cũ kỹ
những điều người ta xem vô giá trị
trong đôi tay người
đã có đời sống mới
đã biến thành niềm vui
và đã khiến người ta khát thèm và ganh tị

để mỗi khi bước đi
những ngón chân người nhẹ nhàng nhảy múa
trên mặt đất vui tươi

đi bên cạnh người
nhận ra cái đẹp của bầu trời vô hạn
tôi đã hiểu rồi
bài học vỡ lòng
về sự lạc quan

Lá Thu

phải có gì cao hơn
phải có gì sâu hơn
phải có gì bền vững hơn
hơn là sự thỏa mãn chiếm giữ lấy

thời gian không thể chứng minh Tình Yêu ấy
nếu không cộng thêm sự can đảm
chấp nhận mất mát
chấp nhận đợi chờ không điều kiện
để tình yêu vẫn nguyên vẹn
dù trái tim vỡ nát

tình yêu
tự nó sống
dĩ nhiên
tự nó số dù héo hắt
nếu không còn nuôi dưỡng từ một phía
nó vẫn sống

từ những chiếc lá trên không
rơi xuống màu vàng đẹp lạ lùng
tô điểm mùa thu

hãy tưởng tượng một mùa thu không có lá vàng

mùa thu không còn thơ mộng
những chiếc lá rơi xuống trong không
nhường cho những chiếc lá khác
để màu xanh vẫn bắt đầu
và tình yêu không bao giờ chấm dứt

Kỷ Niệm

nhắc giùm tôi
nhắc giùm cho tôi nhớ
nhắc giùm cho tôi sống lại
những gì tôi đã quên
những gì tôi từ khước

tôi sẽ không trốn lính
tôi sẽ không sợ hãi
những gạch đá sần sùi
những vôi hồ lem luốc
để xây dựng đời tôi
dù không là đêm dài nguy nga
thì cũng là một ngôi nhà
không còn nơi nào khác
cho tôi nương tựa

nhắc giùm tôi
nhắc lại giùm tôi nhớ
sự sống phải bao gồm quá khứ
tôi khánh kiệt nếu không còn trí nhớ
dù hạnh phúc có trở thành đớn khổ
dù nhiệt tình đã gọi là lầm lỡ
dù ước vọng bị xem là ảo tưởng điên rồ

nhắc lại giùm tôi
bởi nếu sau lưng là hư không
trước mắt sẽ là khoảng trống
bởi không thể có sự phân cách
giữa ngày hôm qua và ngày hôm nay
giữa đêm với ngày
giữa hình với bóng
ngoại trừ cái chết chia đôi

nhắc lại giùm tôi
kỷ niệm là kinh nghiệm của linh hồn
là kho tàng đã bị vùi chôn
và tôi đang trên đường tìm kiếm lại

Hạnh Phúc

khi đôi môi ấy áp vào môi tôi
đem theo mùi cỏ cây xanh non và đất mới
tôi hiểu về hạnh phúc

khi tiếng nói ấy rót vào tai tôi
mang đến âm thanh của dòng sông miên nam và gió
tôi hiểu về hạnh phúc

khi những bước chân ấy đi bên cạnh tôi
vàng trắng theo tỏa ánh sáng êm ả và thơ mộng
tôi hiểu về hạnh phúc

khi hai bàn tay ấy ôm lấy bàn tay tôi
truyền hơi ấm dịu dàng và âu yếm
tôi hiểu về hạnh phúc

khi vầng trán ấy hằn sâu những âu lo
cần nợi tôi sự sẻ chia và hỗ trợ
tôi hiểu về hạnh phúc

khi thế xác ấy mệt mỏi ôm đau
nhận từ tôi sự chăm sóc và chịu đựng
tôi hiểu về hạnh phúc

khi người nằm cạnh tôi
nói rằng cuối đời chúng ta sẽ chết như thế
bình yên và bên nhau

tôi hiểu về hạnh phúc

Trận Chiến Cuối

tôi nhớ nhưng
vạt nắng hoàng hôn
những buổi chiều định mệnh
nỗi nhớ như viên đạn vô tình
xé toang trái tim

tôi đã chết quá nhiều lần
để đến tội trót sinh ra
với tình thần mẫn cảm

kẻ chết vẫn còn sống
âm thầm những mùa thu
những tháng năm
làm nạn nhân
kẻ làm chứng cuộc đời

này những người yêu tôi
làm sao chở che được
tâm hồn bao la đông bão đời tôi

một ngày nào đó
tôi sẽ đánh trận cuối cùng
để giết kẻ thù cuối cùng: chính tôi
rò rỉ xuống
bình an

Nỗi Nhớ

yêu từ cái thuở
trăng còn rằm
thuở hoa
đơm nụ mơi
đầu năm
bao nhiêu
thu rụng
đông tàn úa
xuân hạ
còn nguyên
nỗi nhớ
xanh

Hẹn Chiêm Bao

chiêm bao tắt tả tôi về
thấy không còn ai ở đó
mảnh sân xưa đã hẹn thề
trăng tôi đi hiu một bóng

không cả vài lời chia biệt
đời quá ngắn để chờ nhau ?
ly loạn giành phần tất cả
chừa tôi chiếc lá thay màu

dĩ vãng không còn trở lại
mùa thu nặng xuống hai vai
bốn bề hoang tàn cỏ dại
lâm chi còn một dấu hài

chiêm bao đành tội lỗi hèn
tĩnh ra nắng trắng khung trời
giọt lệ vừa khô trên gối
ngoài kia một chiếc mây trôi

Bao Dung

lặng im mà ngó
mưa về
ngó trời đất
sụp
gần kề hai chân
lặng im
rơi lệ xuống
thâm
trái tim nhũn nhục
ôm chằm bão giông

từ đêm
địa chấn tới gần
lặng im nghe
tiếng chim gâm mái hiên
lặng im nghe
tiếng khóc phiền
lặng im nhìn
những sắc hình
rụng phôi

lặng im
môi hé
nửa vời
tiếng bao dung
thoảng
giữa trời bụi che

Men Mùa Hạ

chiều mang tiếng nói đi theo gió

mang theo ngọn nắng khuất về tây
có chi trong nắng, mà tôi nhớ ?
một giọng cười, hay sợi tóc bay ?

có chi trong tiếng mà tôi nhớ ?
một chút ân cần, một chút vui ?
có chi như mặt trên môi đó
ngọt với muôn người, hay chỉ tôi ?

có chi như thể trong vườn lạ
nở một nhành, ôi đẹp bất thường
có chi xanh mượt như cây lá
vẽ lại trần gian vốn thật buồn

có chi như thể hương mùa hạ
tiễn một mùa đông đã quá dài
ô hay cứ tưởng mình thành đá
lại đập hồn nhiên mấy nhịp sai

cứ đến rồi đi rồi trở lại
cứ cho tôi nhớ hết đêm nay
ngày mai cứ nắng, đừng mưa nhé
cứ vẫn ngọt ngào như bữa nay

chiều mang tiếng nói đi theo gió
mang theo ngọn nắng khuất về tây
có chi trong nhớ, mà tôi ngỡ
men nồng chưa chuốt, vôi vàng say...

Dặn Bàn Tay Phải

hãy viết như là âu yếm chữ
như đang tình tự với trần gian
hãy chép mỗi tình người với đất
là duyên kỳ ngộ suốt trăm năm

hãy là tình nhân của ngôn ngữ
đêm nay hãy hẹn vớ trăng rằm
ta sẽ âm thầm trao tặng cả
đời ta – hãy nhận - hỡi hư không

hãy sống như thời gian bất tận
hãy yêu bằng tim óc thủy chung
hãy là ân nhé, không là hận
tạ với thiên thu một tấm lòng

hãy làm những ngón tay gieo hạt
hãy mơ sa mạc nở đầy bông
ai cầm môi cười trong giấc mộng ?
ai giận thông cười trong gió đông ?

hãy viết như là yêu mến chữ
hãy thương từng nét. quý từng câu
ước mơ, hạnh phúc, và oan khổ
hãy viết như tình nhân gửi nhau

Mệt Mỏi

lang thang trong đất rộng
trời cao mưa xuống rồi
gót chân im ảo vọng
dặm đường xa chia đôi

trời đất vòng quay mãi
đời cũng mãi mòn rồi
ánh sáng cùng đêm tối
chớp tắt nửa môi cười

này lòng đừng buồn nữa
dầu không còn có người
tình không còn ấm lửa
thì yêu tro tàn thôi

và đừng dung khếp cửa
nằm nghe mưa mái đời
mưa. cơn mưa muôn thuở
rồi cũng là mộng thôi

Bằng Những Hình Thể Khác

đừng tưởng tôi tuyệt vọng
khi thấy tôi rã rượi
lệ tôi trào như suối
tôi không còn biết cười

đừng tưởng tôi tuyệt vọng
tôi ngỡ ngác vô hồn
tôi hét la điên loạn
tôi sống như chết rồi

đừng tưởng tôi tuyệt vọng
tôi đầu bù tóc rối
tôi ngã quỵ trên đường
tôi kiệt cùng hấp hối

đừng tưởng tôi tuyệt vọng
vì từ thân xác kia
vẫn còn những tế bào
nín lấy đời tha thiết

đừng tưởng tôi tuyệt vọng
khi thấy tôi qua đời
thịt da tôi tan thối
máu xương tôi đoạn rời

đừng tưởng tôi tuyệt vọng
vẫn bám chặt vào đất
là những sợi tóc tôi
không bao giờ rửa nát

đừng tưởng tôi tuyệt vọng
nếu tóc tôi bị đốt
tôi vẫn còn hy vọng
bằng những hình thể khác

Định Nghĩa

người giăng tay ra đón nỗi buồn tôi
người ôm ấp tôi, dỗ dành hãy ngủ
để nước mắt tôi khô trên má người
để sầu tôi hòa trong hai hơi thở

người reo lên nhập vào niềm vui tôi
người nắm tay tôi, cùng tôi nhảy múa
để nụ cười tôi nở trên môi người
để niềm vui cộng thêm niềm vui nữa

người là phần ánh sáng của tôi
không có người, tôi như chiều ảm đạm
người là mưa tưới mát đời tôi
không có người, tôi như cây mùa hạn

người là tấm gương soi của tôi
để tôi nhìn tôi, rõ ràng, trung thực

để biết mình là ai, phải làm những gì
mà chính người đã trở thành trợ lực

người là định nghĩa của tôi về tình yêu
chỉ có người điên mới nhận và không tặng
mới không biết nâng niu hạnh phúc
mới không ân cần gìn giữ tình yêu

Tay Tình Nhân

đêm dịu dàng
mở vòng tay tình nhân
đính lên mặt tôi
nụ hôn sao lấp lánh
thổi lên thịt da tôi
hơi thở màu xanh
nói với tôi
tình yêu là sự sống

đêm dịu dàng
hơi ấm tay tình nhân
đan vào tôi
thầm thì lời ru dỗ

đêm xóa đi
những điều làm tôi buồn khổ
xóa đi mùa đông
mưa lạnh buốt hồn tôi

đêm dịu dàng
âu yếm tay tình nhân
rũ khép mi tôi
êm đềm màu bóng tối
mỗi ngày mai
sẽ là ngày rất mới
giấc mơ đầy
hẹn ước đẹp tình khôi

cảm ơn đêm
dịu dàng tay tình nhân
cùng vui mặt trời
tặng tôi niềm hạnh phúc

Qua Sông

ừ thôi,
hết thật.
hết rồi.
buông tay
dứt áo.
bỏ lời nguyện xưa

nói chi nữa
những âm thừa
dối gian chi nữa
câu chờ kiếp sau
qua sông
thôi phải chặt cầu
quay lưng
thôi chớ
ngoảnh đầu phân vân

cứ xem là
chuyện lỡ lầm
như con đò trót tụt trầm
đáy sông

ừ thôi.
không có.
không còn.
cười lên một tiếng
không buồn.
không vui

Hạt Chim

gió về
vội lá
và sương

nâng niu
không nở
động buồn
đến cây

giọt sầu
trả lại
cho mây
nụ cười

xin lại
sum vầy
với môi

màu xanh
lá tặng
cho trời

chim bay
ngậm lại
những lời
nhớ thương

môi chim
nhả hạt
bên đường

nở
vài đóa dại
thắm
dường nhu hoa

Nụ Hôn Ở Sài Gòn

tóc trắng non
tóc mộng rằm
mắt đắm đắm gờ
môi đắm đắm trao
môi cùng môi
chạm ngọt ngào
tay ngây dại
buộc tay vào
với tay
phút giây
tặng
chiếc hôn này
ngờ đâu
mà lại làm say
suốt đời

ngày xuân
tháng hạ
qua rồi
nụ hôn ở lại
với trời xanh xưa

Khám Phá

những cánh khô nẩy mần nẩy lá
màu non non xanh màu non non nâu
dòng nhựa chuyển lên căng đầy thân ấm
từng nụ rộn ràng sửa soạn đơm hoa

thở hít vào ngực gió trời bao la
giọng yếu bao lâu cất lên tiếng ca
chạy bay trên đời, hò reo “còn sống !”
trời, tưởng đâu mình đã chết hôm qua

còn sống ! còn sống! còn sống !còn sống !
mỗi phút mỗi giây nhắc lòng mừng rỡ
còn đến bao năm thênh thang rộng mở
ôi sao hôm nay mới thấy mình giàu

thời gian mẩn thân, đừng vội đi mau
ngày khoan tối và đêm khoan sáng, nhé !
đời có đánh, xin tay đời nhẹ nhẹ
người có yêu, đừng để dạ tôi đau

ôm vào lòng từng cái kiến con sâu
thương trời đất bằng cả hồn thơ dại
nụ cười tưởng không bao giờ trở lại
tự bao giờ về ở giữa môi phai

Bài Hát Của Một Người Mới Qua Đời

mới nghe người ấy hát đây
hôm nay nghe tin người đã về trong đất
một mình. tan rã. và biến mất
người sẽ hóa thân là cỏ, là cây ?
là cát, là đá, là gió, là mây ?
tỷ triệu năm sau lại được làm người ?
ẩn mật ấy nào ai được biết

chỉ có một điều chứng minh bằng sự chết
ngày hôm nay sẽ trở thành ngày hôm qua
và ngày mai chúng ta sẽ ra đi biệt

chúng ta , sự kỳ diệu của vũ trụ trong tình cờ hạnh ngộ
sau cuộc sum vầy này

là vĩnh viễn chia ly

mỗi người một mộ đất vô tri
im lìm cách biệt thiên thu
hoang mang hện hò hóa kiếp
chúng ta, những kẻ sống chỉ một lần
những ong bướm của trần gian
vẫn lãng phí đời nhau với những điều vô lý
những lo âu, sợ hãi, oán thù
những tiếc nuối, khổ đau, đuôi bắt
những hơn thua, có không, còn mất
còn ba mươi năm, hai mươi năm, mười năm...
rồi như lá vàng rơi...
người mang gì theo trong lúc qua đời ?

mới nghe người ấy hát đây
hôm nay người đã về trong đất
bài ca hôm qua thay lời trần trời
đừng biến hạnh phúc thành niềm thống khổ
sau cuộc sum vầy này
là vĩnh viễn chia ly

Mặt Đất Muôn Nghìn Hoa Vãn Nở

ừ thì tôi lỡ
ừ, tôi lỡ
tôi lỡ đời tôi
muộn mất rồi
thôi đành
như chiếc thuyền trôi lạnh
về đâu điu hiu
ở giữa khơi

ừ thì có lệ
trong tròn mắt
có niềm trong dạ
chẳng ngoai người

ừ thì trong trái tim
đau nhức
mà vẫn còn môi
tập mỉm cười

ừ thì tôi lỡ
ừ tôi lỡ

nhưng có gì đâu
chuyện một người
mặt đất
muôn nghìn hoa
vẫn nở
buồn chi
là một lá khô rơi

Cảm Tạ

hãy nhắc chân đi ra
vào cuộc đời vững chãi
cảm ơn đất và hoa
và nụ cười thơm mãi

đêm không có mặt trời
đã dạy tôi ánh sáng

Kết Trái

rời từ chiếc hoa sầu kia
kết trái
ngọt cho đời
nên ngọt cả cho nhau
rời từ cuộc chia lia kia
có mặt
một tình yêu
vĩnh viễn chẳng phai màu

mục lục: điếm tâm cho người yêu/ 2.trong giếng im/ 3.thời gian/ 4.hư mộng/ 5.giọt lạnh/
6.thư cho h/ 7.chia lia/ 8.em chỉ cho người nửa chiếc hôn/ 9.tâm trạng/ 10.nụ cười/
11.vĩnh biệt/ 1.tiền đưa/ 13.cộng khổ/ 14.tiếng cầu cứu tâm/15.cực độ/ 16.vết thương/
17.bâng khuâng/ 18.cỏ hoa/ 19.dòng sông/ 20.nét chữ xưa/ 21.con trăng mà yêu dòng
sông/ 22.sa mạc/ 23.ngục tù của người/ 24.hồ sâu trừu tượng/ 25.ngôn ngữ/ 26.con tàu/
27.thờ với thơ/ 28.hiện thực/ 29. tay lạnh/ 30. từ hôm nay/ 31.tuổi trẻ/ 32.mỗi dây liên
lạc/ 33.lời nói cũ/ 34.bài học về sự lạc quan/ 35. lá thu/ 36. kỷ niệm/ 37.hạnh phúc/
38.trận chiến cuối/ 39. nỗi nhớ/ 40.hẹn chiêm bao/ 41.bao dung/ 42.men mùa hè/ 43.dẫn
bàn tay phải/ 44.mệt mỏi/ 45.bằng những hình thể khác/ 46.định nghĩa/ 47.tay tình nhân/
48.qua sông/ 49.hạt chim/ 50.nụ hôn ở sài gòn/ 51.khám phá/ 52.bài hát của người mới
qua đời/ 53.mặt đất muôn nghìn hoa vẫn nở/ 54.cảm tạ/ 55. kết trái/ mục lục.

Trân Sa

Nhà thơ. Sinh năm 1956 tại Đà Nẵng, trưởng thành tại Nha Trang. Hiện định cư tại Toronto Canada. Khởi viết sau 1975, trên các tạp chí : Văn Học, Hợp Lư...

Chủ bút hai tạp chí: Bạn Việt, Trăm Con, tại Canada (hiện nay đều đình bản). Cùng Hàn Song Tường, Nguyễn Thị Thanh Bình, Nguyễn Thị Ngọc Nhung chủ trương tạp chí Gió Vãn tại Hoa Kỳ (số ra mắt, 4-2003, sau vài số, Trân Sa đã ra khỏi nhóm chủ trương).

Tác phẩm đã xuất bản :

Thơ Trân Sa (Tập Hợp, Úc 1989), Điềm Tâm Cho Người Tình (thơ, Tân Thư, 1990), Cung Thức Cùng Thơ Mộng (thơ, in chung với Lê Thị Huệ và Vũ Quỳnh Hương, nxb LTX 1996).

Có bài trên các tuyển tập :

20 Năm Văn Học VN Hải Ngoại (Đại Nam 1995)

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)